

Profetiens Ånd: Forsinkelsens Tid og Midnatsråbet

Habakkuks to tavler

Jeff Pippenger

2012-10-14

Habakkuks to tavler 2 af 95

Forståelse af Milleritternes Kalender og Forsinkelsens Tid

I vores sidste præsentation opstod spørgsmålet om, hvordan 22. oktober 1844 kan være den tiende dag i den syvende måned, hvis 22. marts 1844 er den første dag i den første måned. Milleritterne misforstod i marts 1844 det, som de mente var afslutningen på 1843. Efter denne skuffelse genundersøgte de den bibelske tidsregning. Dette forklares i Gerhard Damsteegts bog, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, særligt på siderne 89 og 92. Da de mente, at 1843 var endt, revurderede de to bestanddele af deres tidsforståelse: overgangen fra 1843 til 1844 og de dage, der markerer begyndelsen og afslutningen på årene, så de kunne beregne den tiende dag i den syvende måned.

Jeg understreger ofte, at der fra den 22. marts til den 22. oktober er syv måneder. Jeg antyder ikke, at dette er Syvende Måned-bevægelsen, men det er interessant, at milleritterne mente, at den 22. marts var betydningsfuld, og det er et nyttigt mentalt holdepunkt — syv måneder senere bringer én til den 22. oktober. Dette er et faktum.

Skuffelsen og ventetiden var ikke opfyldelser af en tidsprofeti, men snarere resultatet af en misforståelse hos milleritterne. Deres misforståelse opfyldte ventetiden og skuffelsen; der fandtes ingen specifik profeti, der angav, at ventetiden skulle begynde på et bestemt tidspunkt. Deres tro på, at 1843 var forbi den 22. marts 1844, frembragte skuffelsen.

Damsteegt siger:

Selv om den karaitiske tidsberegning, som angav afslutningen på det jødiske år ved nymånen den 17. april 1844, blev foretrukket i de større milleritiske tidsskrifter, så flertallet af de troende hen til den 21. marts 1844 som tidspunktet for Kristi genkomst. Uden for den milleritiske bevægelse var den 21. marts almindelig kendt, og der var en meget udbredt forventning om en fuldstændig omstyrtelse af hele adventismens system på denne dato.

Vi læste i går, at Miller forventede denne dato. Flertallet af milleritterne så hen til denne dato, og selv deres modstandere kendte den og holdt øje med den som et bevis på, at milleritterne tog fejl. Dette var den gængse forståelse. Efter at den var passeret, begyndte de at undersøge tidsprofetierne nærmere, hvilket førte dem til den 22. oktober 1844. Dette giver et referencepunkt for det spørgsmål, der kom op i går.

Ventetiden og Ellen Whites første syn

I dag ønsker jeg at bruge mere tid på at se nærmere på ventetiden. Dette er vigtigt, fordi vi beskæftiger os med Ellen Whites første syn, hvor hun siger, at det klare lys ved begyndelsen af stien til Himmelen var Midnatsråbet, og hvis man fornægter dette lys, falder man af stien til Himmelen. Jeg søger at påvise, at Midnatsråbet i hendes syn omfatter hele historien om den anden engels budskab.

Personligt har jeg ingen vanskelighed ved at sige, at Midnatsråbet i det syn, som er ved begyndelsen af stien og kaster lys hele vejen frem, repræsenterer milleritternes historie fra 1840 til 1844. Dynamikken i denne historie må forstås korrekt. Opfyldelsen af selve Midnatsråbet fandt sted fra den 12. til den 17. august, da budskabet blev fremført på lejr mødet i Exeter, og derefter bar de budskabet i omkring to måneder — september og oktober, to måneder og fem dage. Før den 22. oktober forberedte de sig på Herrens genkomst. Denne tomånedersperiode er Midnatsråbets historie. Imidlertid kan man ikke forstå denne periode uden at forstå de skridt, der førte ind i den. For mig er Midnatsråbet, mere specifikt, historien om tøvetiden, fortsættende frem til den 22. oktober 1844.

At lokalisere de tre engles budskaber

Her er historien fra 1840 til 1844. Der er flere afsnit i Profetiens Ånd, hvor søster White fortæller os, at vi må vide, hvor budskaberne skal placeres. Når man begynder at placere budskaberne, indser man, at alle budskaberne ankommer på et bestemt tidspunkt og derefter gives kraft.

Den første engel ankom i 1798 ved endens tid, da Daniels Bog bliver åbnet, og der var en forøgelse af kundskab. Den første engels budskab får kraft den 11. august 1840, da år-dag-princippet bliver bekræftet for hele verden, hvilket bringer engelen i Åbenbaringen 10 ned; dette symboliserer bemyndigelsen af den første engels budskab.

Den Anden Engel ankom i juni 1842. Vi læste i går, at hr. Miller i juni 1842 holdt sin anden række foredrag i Casco Street-kirken. Med få undtagelser lukkede de protestantiske kirker deres døre. Således ankom den Anden Engels Budskab i juni 1842, for når en protestantisk kirke lukker sin dør for den Første Engels Budskab, bliver den en del af Babylon. Den Anden Engels Budskab er et kald ud fra Babylon. Det er fremadskridende.

Søster White fortæller os, at selv om protestanterne begyndte at lukke deres døre i juni 1842, begyndte kaldet ud af Babylon — indholdet i den anden engels budskab — faktisk ikke før sommeren 1844.

Den anden engels budskab kom i juni 1842 og blev bemyndiget ved Midnatsråbets budskab, 12.–17. august 1844, ved lejr mødet i Exeter.

Den tredje engel ankom den 22. oktober 1844, fordi vejen på den dag åbnes ind til Det Allerhelligste, hvor mennesker kan forstå, at Kristus nu er ypperstepræst i Det Allerhelligste. Der erkendes pagtens ark, og i arken er De Ti Bud. Da Søster White blev taget ind i Det Allerhelligste og så på De Ti Bud, så hun, at sabbatsbudet skinnede over de øvrige og således markerede

sabbattens betydning i den tredje engels budskab. Det vil blive en prøve med hensyn til sabbat eller søndag. Den 22. oktober 1844 ankom indholdet af den tredje engels budskab.

Et kendetegn ved alle tre budskaber er, at da den første engels budskab kom i 1798, var der ingen, som forstod det. Herren oprejste William Miller til at være budbringeren for den første engel, men det var først i 1818—tyve år senere—at Miller begyndte at forstå budskabet. Budskabet kom, men der gik tid, før Guds folk erkender det, og derefter bliver det udrustet med kraft.

Den anden engels budskab ankom i juni 1842, men ingen milleritter begyndte i 1842 at kalde de protestantiske kirker Babylon. De erkendte det endnu ikke. Først i sommeren 1844 begyndte de at erkende det og kalde folk ud af kirkerne. Budskabet ankommer, dernæst bliver det forstået, og så bliver det bemyndiget.

Den 22. oktober 1844, da Hiram Edson havde sit syn af Kristus, der bevægede sig fra det Hellige til det Allerhelligste, modtog de noget lys over Kristi forandrede tjeneste. Men den 23. oktober 1844 var Hiram Edson ikke beredt til at skrive en artikel eller prædike en prædiken om, at søndagen er dyrets mærke. De forstod ikke den tredje engels budskab før efter denne tidsperiode.

Den tredje engels budskab får kraft, sådan som Syvendedags Adventister ved, når den fjerde engel i Åbenbaringen 18 slutter sig til det. For dem, der følger dette via LiveStreaming eller senere på DVD'er, vil I måske ønske at argumentere om tidspunktet for den fjerde engels tilslutning til den tredje den 11. september 2001. På dette punkt fremfører vi ingen argumenter om dette, men vi benægter det heller ikke: Den fjerde engel slutter sig til den tredje engel, idet Tvingingetårnene styrter sammen, og det er her, den tredje engels budskab får kraft.

Alle tre englebudskaber har disse karakteristika: de kommer, bliver forstået og bliver derpå bemyndiget.

De to dørlukninger og tempelrenselse

I juni 1842 begyndte en dør at lukkes, kendetegnet ved, at de protestantiske kirker lukkede deres døre for den første engels budskab. Ved begyndelsen af denne historie ser vi en dør lukkes, og ved afslutningen af denne historie — den anden engels historie — lukkes døren igen, døren ind til Det Hellige, døren i lignelsen om de ti jomfruer.

Disse to dørlukninger er vigtige at bemærke, især hvis man vil beskæftige sig med de to tempelrenselse. Kristus rensede templet to gange, mens Han var på jorden, og Søster White fortæller os, at der vil være to tempelrenselse ved verdens ende, ligesom der var på milleritternes tid. Tempelrenselse på milleritternes tid kan markeres ved dørens lukning i juni 1842 — templets første dør, protestantismen — og ved den anden tempelrenselse, når milleritternes tempelrenselse er fuldendt.

Vi vil se på tøvetiden. I denne historien om den andre engel inntreder tøvetiden den 22. marts 1844 og avgrænses af to tempelrenselse. Det er den andre engels budskab.

Dette er også fortællingen om Gideon. Der var to renselser i fortællingen om Gideon, hvilket er et af symbolerne på de to tempelrenselses og den anden engels budskab.

Ventetiden og midnatsråbet i profetien

Lad os begynde vort studium med et citat fra Spiritual Gifts, bind 1, side 195, 196. Vi betragter opholdstiden for at forstå dens forbindelse med Midnatsråbet, fordi vi ikke ønsker at forkaste lyset fra Midnatsråbet; gør vi det, falder vi af stien ned i den ugudelige verden nedenfor.

Engle blev sendt for at bistå den mægtige engel fra himmelen, og jeg hørte røster, som syntes at lyde alle vegne: "Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal modtage af hendes plager; thi hendes synder har nået helt op til himmelen, og Gud har ihukommet hendes misgerninger. Dette budskab syntes at være en tilføjelse til det tredje budskab,"—Nu citerede hun netop Åbenbaringen 18:4: "Gå ud fra hende, mit folk, . . ." Og hun siger: "Dette budskab syntes at være en tilføjelse til det tredje [engels] budskab og forenedes med det, ligesom midnatsråbet forenedes med den anden engels budskab i 1844."

Den anden engels budskab ankommer i juni 1842, og Midnatsråbet slutter sig til det i august 1844. Denne udgydelse af Ånden over dette budskab—kaldet om at komme ud af Babylon—er den historie, søster White anvender til at beskrive historien om 11. september 2001, hvor den tredje engels budskab forenes med den fjerde engel. Den fjerde engel er det tidspunkt, hvor den mægtige engel i Åbenbaringen 18 stiger ned.

„Dette budskab syntes at være en tilføjelse til det tredje budskab og forenede sig med det, således som midnatsråbet forenede sig med den anden engels budskab i 1844. Guds herlighed hvilede over de tålmodige, ventende hellige“ — Over hvem hvilede Guds herlighed? De tålmodige — hvad? Ventende. De tålmodige, ventende hellige. Forstår I? De ventende hellige; for vi befinder os nu i den historie, hvor profetien siger: „Salig er den, som venter og når til de 1335. Om synet tøver, så vent på det.“ De mennesker, som skal modtage Helligåndens udgydelse, er de ventende hellige.

Guds herlighed hvilede over de tålmodige, ventende hellige, og de frembar frygtløst den sidste højtidelige advarsel, idet de forkyndte Babylons fald og kaldte på Guds folk om at komme ud af hende, for at de måtte undslippe hendes frygtelige dom.” — Dette er naturligvis i vor tid og tidsalder; men de ventende hellige i vor tid og tidsalder er forbilledligt fremstillet ved de ventende hellige i den milleritiske historie, som vi betragter.

Det lys, som blev udgydt over de ventende, trængte ind overalt, og de, som havde noget lys i kirkerne, og som ikke havde hørt og forkastet de tre budskaber, gav agt på kaldet og forlod de faldne kirker.«—Dette er: »Drag ud fra hende, mit folk!« Dette taler om dem, der i vor tid træder ud af Babylons kirker, når søndagsloven indføres i De Forenede Stater. De er de faldne kirker, Babylons kirker.

»Mange var kommet til ansvarsalderen, siden disse budskaber var blevet givet, og lyset skinnede over dem, og de havde det privilegium at vælge liv eller død.« — Nu siger hun, at der i de protestantiske kirker i dag findes mennesker, som er kommet til ansvarsalderen siden den 22.

oktober 1844; og dette er tilfældet. Menneskene i de protestantiske kirker i dag levede ikke, da den tredje engels budskab fremkom i Miller-bevægelsens historie. De holdes ikke ansvarlige for den forkastelse, som de protestantiske kirker begik i deres tidsperiode, og dette er et nøglepunkt at lægge mærke til, hvis man nogen sinde studerer, hvordan Kristi historie illustrerer verdens ende; for teknisk set, profetisk set, kunne Jerusalem være blevet ødelagt, burde Jerusalem være blevet ødelagt, i år 34 e.Kr.

Der var 490 års prøvetid, afskåret for jøderne af de 2300 år, som er angivet i Daniel 8 og Daniel 9. Disse 490 år endte i år 34 e.Kr. med steningen af Stefanus. På det tidspunkt skulle Jerusalem profetisk set ødelægges, men det blev ikke ødelagt før år 70. I **Den store strid** siger søster White det samme om denne historie. Hun siger, at der var børn og andre, som ikke havde hørt Kristi og disciplenes budskab før år 34, og Gud gav dem i sin barmhjertighed tid til at blive konfronteret med budskabet før Jerusalems ødelæggelse. Hun identificerer, ligesom Kristus gør, Jerusalems ødelæggelse som en illustration af verdens ende.

Den historie foregriber selve den historie, hun taler om. Når søndagsloven kommer til De Forenede Stater, og budskabet endelig går til de faldne kirker, vil Guds børn, som nu er i Babylon, ikke blive holdt ansvarlige for den forkastelse, som deres kirker eller forfædre foretog i det 19. århundrede.

Mange var nået til ansvarsalderen, siden disse budskaber var blevet givet, og lyset skinnede over dem, og de havde det privilegium at vælge liv eller død. Nogle valgte livet og tog deres standpunkt sammen med dem, som ventede på deres Herre og holdt alle hans bud. Det tredje budskab skulle udføre sin gerning; alle skulle prøves på det, og de dyrebare skulle kaldes ud fra de religiøse samfund. En tvingende kraft bevæger de oprigtige, mens åbenbarelsen af Guds kraft holder slægtninge og venner i frygt og tilbageholdenhed, og de tør ikke, og har heller ikke magt til, at hindre dem, som føler Guds Ånds gerning over sig. Det sidste kald bæres endog til de stakkels slaver, og de gudfrygtige blandt dem udgyder med ydmyge udtryk deres sange om overstrømmende glæde ved udsigten til deres salige befrielse, og deres herrer kan ikke standse dem; for frygt og forfærdelse holder dem tavse. Vældige mirakler udføres, de syge helbredes, og tegn og undere følger de troende. Gud er i værket, og enhver hellig, uden frygt for følgerne, følger sin egen samvittigheds overbevisning og slutter sig til dem, som holder alle Guds bud; og de lader det tredje budskab lyde vidt omkring med kraft. Jeg så, at det tredje budskab ville afsluttes med en kraft og styrke, der langt overgik midnatsråbet.

I disse to afsnit er dette anden gang, hun har sammenlignet vor historie ved søndagsloven ved verdens ende med historien om Midnatsråbet. Første gang siger hun, at den mægtige Engel i Åbenbaringen 18 slutter sig til den Tredje Engel, ligesom Midnatsråbet sluttede sig til den Anden Engel. Skønt hun behandler historien om søndagslovskrisen, bruger hun tydeligvis historien om den Anden Engel som et referencepunkt. Det er parallelle historier.

Guds tjenere, udrustet med kraft fra det høje, med deres ansigter oplyst og strålende af hellig indvielse, drog ud for at udføre deres værk og forkynde budskabet fra Himlen. Sjæle, som var spredt rundt omkring i de religiøse samfund, svarede på kaldet, og de dyrebare blev hastet ud af de dømte kirker, sådan som Lot blev hastet ud af Sodoma før dens ødelæggelse.

Når det gælder kaldet ud af Babylon, enten ved verdens ende eller i den anden engels budskab, er Lot et symbol på denne historie og på Sodomas ødelæggelse.

Hvis du forstår Daniel 11 korrekt, går Nordens konge i vers 41 ind i det herlige land, og mange styrtes, men »disse skal undslippe hans hånd, nemlig Edom, Moab og de fornemste af Ammons børn«. Moab og Ammon er børnene af Lots to døtre. Lots familie repræsenterer dem, der undslipper pavedømmets hånd ved søndagslovskrisen.

Søster White benytter denne symbolik. De faldne kirker fremstilles ved Lot, og de dyrebare blev hastet ud af de dømte kirker, ligesom Lot blev hastet ud af Sodoma før dens ødelæggelse. Guds folk blev gjort rede og styrket ved den herlige herlighed, som faldt over dem i rig overflod og beredte dem til at udholde fristelsens time. En mængde røster hørtes overalt, som sagde: »Her er de helliges tålmodighed; her er de, som holder Guds bud og Jesu tro.«

Mens hun taler om kaldet ud af Babylon ved verdens ende, bruger hun historien om den anden engels budskab i Milleritternes tidsperiode til at beskrive dette kald. Den anden engels budskab er et kald ud af Babylon, og denne historie er et forbillede på historien om søndagslovskrisen.

En af de bibelske henvisninger, Ellen White benytter til at beskrive denne historie, er beretningen om Sodoma og Gomorra. Vi vil læse fra 1 Mosebog 19,1-11, som er en del af beretningen om Lot.

Og de to engle kom til Sodoma om aftenen; og Lot sad i Sodomas port. Da Lot så dem, rejste han sig for at møde dem, og han bøjede sig med ansigtet mod jorden. Og han sagde: Se dog, mine herrer, tag, beder jeg eder, ind i eders tjeners hus og bliv natten over, og tvæt eders fødder; så kan I stå tidligt op og drage videre på eders vej. Men de sagde: Nej, vi vil blive på gaden natten over. Men han nødte dem stærkt; og de tog ind til ham og gik ind i hans hus. Og han gjorde et gæstebud for dem og bagte usyret brød, og de spiste. Men før de lagde sig, omringede byens mænd, Sodomas mænd, huset, både gamle og unge, hele folket fra alle kanter. Og de råbte til Lot og sagde til ham: Hvor er de mænd, som kom ind til dig i nat? Før dem ud til os, så vi kan kende dem. Da gik Lot ud til dem i døren og lukkede døren efter sig, og han sagde: Jeg beder eder, brødre, gør dog ikke så ondt. Se, jeg har to døtre, som ikke har kendt nogen mand; lad mig, beder jeg eder, føre dem ud til eder, og gør med dem, som er godt i eders øjne; men gør kun intet mod disse mænd, for derfor er de kommet ind under skyggen af mit tag. Men de sagde: Vig tilbage! Og de sagde atter: Denne ene mand kom her som fremmed, og nu vil han være dommer; nu vil vi fare værre frem mod dig end mod dem. Og de trængte hårdt ind på manden, på Lot, og kom nær for at bryde døren op. Men mændene rakte hånden ud og trak Lot ind i huset til sig og lukkede døren. Og de slog mændene, som stod ved husets dør, med blindhed, både små og store, så de gjorde sig trætte med at finde døren.

Den gradvise prøvelse og ventetiden

Søster White taler om en gradvis prøveproces på Kristi tid og på milleritternes tid og illustrerer derved en gradvis prøveproces for os. I Early Writings, side 259, siger hun:

"De, som ikke ville modtage Johannes Døberens budskab, kunne ikke have gavn af Jesu lære; heller ikke kunne de have gavn af Kristi tjeneste i Helligdommen deroppe." Dernæst siger hun:

"De, som ikke modtog den første engels budskab, kunne ikke have gavn af den anden engels budskab; heller ikke kunne de have gavn af midnatsråbet."

I det afsnit i Early Writings, 259, hvor døren lukkes på Kristi tid, befinder jøderne sig i fuldkomment mørke, i blindhed.

Milleritternes historie om den anden engel er Lots historie. De to engle kommer til byen (juni 1842), den anden engels budskab ankommer, og Lot lader dem blive dér natten over (ventetiden). Der er en dom, og derpå lukkes en dør (22. oktober 1844).

Vi vil se på endnu en bibelsk beretning, hvor en tøvenstid falder sammen med den milleritiske historie, før vi samler dette.

Moses, helligdommen og ventetiden

Den næste beretning er Moses' modtagelse af anvisninger om opførelsen af helligdommen og om Loven.

På den syvende dag, som var sabbatten, blev Moses kaldt op i skyen. Den tætte sky åbnede sig for hele Israels øjne, og Herrens herlighed brød frem som fortærende ild. "Og Moses gik ind midt i skyen og steg op på bjerget; og Moses var på bjerget fyre dage og fyre nætter." Patriarker og Profeter, 313, 314.

De fyre dages ophold på bjerget omfattede ikke de seks dages forberedelse.

I løbet af denne historie tilbragte Moses 46 dage med at modtage instruktioner om opførelsen af templet, parallelt med de 46 år fra 1798 til 1844, hvor Herren oprejste det milleritiske tempel, og de 46 år af Herodes' genopbygning af templet, som nævnes i Johannes 2,20, såvel som de 46 kromosomer i det menneskelige tempel. I løbet af de seks dage var Josva med Moses, og sammen spiste de manna og drak af bækken, som strømmede ned fra bjerget. Josva gik ikke ind i skyen sammen med Moses, men blev udenfor, idet han dagligt spiste og drak, mens han ventede på Moses' tilbagekomst, medens Moses fastede i de fyre dage.

Under sit ophold på bjerget modtog Moses anvisninger om opførelsen af en helligdom, hvori det guddommelige nærvær på særlig måde skulle åbenbares. »Lad dem gøre Mig en helligdom; så vil jeg bo midt iblandt dem« (2 Mosebog 25,8), lød Guds befaling.

Det er her, vi finder tallet 46 knyttet til opførelsen af helligdommen.

Vi vil læse fra Anden Mosebog og bemærke en tøvenstid i denne beretning, idet den foregriber tøvenstiden i Kristi tid, blandt milleritterne og ved verdens ende. Tøvenstiden frembringer det miljø, som gør det muligt for Midnatsråbet at blive forkyndt og at frembringe to klasser af tilbedere. Uden tøvenstiden ville den histories dynamik ikke være til stede for det, som Herren ønsker at udrette ved Midnatsråbet. Vi må forstå, hvad tøvenstiden repræsenterer.

Og han sagde til Moses: Kom op til Herren, du og Aron, Nadab og Abihu og halvfjerds af Israels ældste; og tilbed i det fjerne. . . . Og Moses tog halvdelen af blodet og kom det i skåle; og halvdelen af blodet stænkede han på alteret. Og han tog pagtens bog og læste den op for

folkets påhør; og de sagde: Alt det, Herren har sagt, vil vi gøre og være lydige imod. Og Moses tog blodet og stænkede det på folket og sagde: Se pagtens blod, som Herren har sluttet med jer på grundlag af alle disse ord. 2 Mosebog 24:1, 6-8.

Denne periode på 46 dage, denne ventetid, er den tid, hvor Herren indgår pagt med et folk.

Indgik Herren en pagt med milleritterne i denne historie? Ja.

Indgik Han pagt med den kristne kirke på Pinsedagen på Kristi tid? Ja.

Således er denne tøvenstid et af kendetegnene på, at Herren indgår pagt med et folk.

Og Herren sagde til Moses: Kom op til mig på bjerget og bliv der; og jeg vil give dig stentavlerne og loven og budene, som jeg har skrevet, for at du kan lære dem. Da stod Moses op, og hans tjener Josva; og Moses gik op på Guds bjerg. Og han sagde til de ældste: Bliv her og vent på os, indtil vi kommer tilbage til jer; og se, Aron og Hur er hos jer; dersom nogen har en sag, lad ham gå til dem. Så gik Moses op på bjerget, og en sky dækkede bjerget. Og Herrens herlighed hvilede over Sinajs bjerg, og skyen dækkede det i seks dage; og på den syvende dag kaldte han på Moses ud fra skyens midte. Og synet af Herrens herlighed var som en fortærende ild på bjergtoppen for Israels børns øjne. Og Moses gik ind i skyens midte og steg op på bjerget; og Moses var på bjerget fyrre dage og fyrre nætter. 2 Mosebog 24:12-18.

I beretningen om Moses ser vi en ventetid. I denne tid symboliserer de to tavler pagten, og Herren indgår pagt og giver Moses anvisninger om opførelsen af templet.

Fra 1798 til 1844, i de 46 år, oprejste Herren det milleritiske tempel, så Han kunne indgå pagt med det moderne Israel.

Den periode, vi netop læste om med Moses og de 70 ældstes ventetid, kaldes i den bibelske historie pinse—halvtreds dage efter påske. Herren påbød Israel at højtideligholde pinse til evig tid. I Det Nye Testamente er pinse et samlingspunkt for den tidlige kristne kirke, til erindring om netop denne historie. Vi finder de samme bestanddele ved pinse på Kristi tid, i milleritternes historie, og disse bestanddele vil blive gentaget ved verdens ende.

Pinse og ventetiden i Det Nye Testamente

Lad os betragte pinse ud fra Lukas 24,44-52 under beretningen om vejen til Emmaus.

Tidligere i Lukas beder de to disciple, som vandrede med Jesus, ham om at blive hos dem. Bibelen bruger ordet »drøje«. Der er her angivet en tid, hvor han drøjer, men vi ønsker at påpege en anden tid, hvor der drøjes, i denne samme beretning.

Og han [Jesus] sagde til dem: Dette er de ord, som jeg talte til jer, mens jeg endnu var hos jer, at alt det måtte opfyldes, som er skrevet om mig i Moseloven og hos profeterne og i Salmerne. Da åbnede han deres forstand, så de kunne forstå Skrifterne. Og han sagde til dem: Således er der skrevet, og således var det nødvendigt, at Kristus skulle lide og opstå fra de døde på den tredje dag; og at omvendelse og syndernes forladelse skulle prædikes i hans navn for alle folkeslag, begyndende fra Jerusalem. Og I er vidner om disse ting. Og se, jeg sender min

Faders løfte over jer; men bliv I i Jerusalems by, indtil I bliver iført kraft fra det høje.

Tøveperioden markeres af befalingen om at bue i Jerusalem for at modtage kraft. Det er her, at budskabets udrustning med kraft finder sted for milleritterne.

At tøve betyder at vente. »Salig er den, som venter.« På hvad? Udrustningen.

Du kan ikke ret forstå styrkelsen af Midnatsråbet, medmindre du forstår ventetiden, hvor de befales at vente på denne kraft. Det er en del af beretningen. For at lyset, som er opstillet bag dig, fortsat kan skinne, må du forstå hele historien.

Du ser måske endnu ikke, hvor dette bærer hen, men i morgen vil det blive klart.

De tre profetier og tøvetiden

Tre profetier førte milleritterne til en misforståelse, som forårsagede ventetiden og den første skuffelse. Disse profetier er de samme tre, som William Miller sagde, at han fik begyndelsen for: de 1335, de 2520 og de 2300 dage.

Hvis du forstår, at ventetiden er en specifik bestanddel af Midnatsråbet, må du spørge, hvad der frembragte ventetiden. Det var disse tre tidsprofetier: de 1335, de 2520 og de 2300.

Hvis du forkaster profetien om de 2520 og de 1335, fornægter du Midnatsråbet og falder af stien ned til den ugudelige verden nedenfor.

Det er derhen, vi er på vej med alt dette.

De tøver, fordi de skal vente på kraft fra det høje, og i Miller-bevægelsens historie var denne kraft Midnatsråbet.

Men bliv I i Jerusalems by, indtil I bliver iført kraft fra det høje. Og han førte dem ud så langt som til Betania, og han opløftede sine hænder og velsignede dem. Og det skete, mens han velsignede dem, at han skiltes fra dem og blev løftet op til himlen. Og de tilbad ham og vendte tilbage til Jerusalem med stor glæde. Lukas 24,49-52.

Betania er en forstad til Jerusalem, omkring halvanden mil uden for byen. På Jesu tid var dette en betydelig afstand, eftersom man gik overalt til fods.

Betania betyder »de fattiges hus«.

Jesu yndlingssted at være var Betania, hvor Lazarus, Maria og Martha boede.

Det er værd at bemærke, at den triumferende indtogshistorie er den beretning, Søster White anvender til at beskrive Midnatsråbet.

Før Jesus drog ind i Jerusalem ved det triumferende indtog, opholdt Han sig i Betania, de fattiges hus. Der er en ventetid, som går forud for det triumferende indtog, ligesom der er en ventetid, som går forud for midnatsråbet. De er parallelle historiesforløb, men vi beskæftiger os stadig med Lukas 24:44-52 og med at vente og opholde os i Jerusalem.

I Early Writings, side 247, siger søster White med henvisning til milleritternes historie:

De skuffede så ud fra Skrifterne, at de befandt sig i ventetiden, og at de tålmodigt måtte afvente synets opfyldelse. Den samme dokumentation, som havde fået dem til at se frem til deres Herre i 1843, fik dem til at forvente ham i 1844.

Ved midnatsråbet fik milleritterne deres forståelse af Skrifterne åbnet.

„De skuffede“ fra den første skuffelse så ud fra Skrifterne, at de befandt sig i ventetiden, og det samme vidnesbyrd, som havde fået dem til at forudsige 1843 som året for Herrens genkomst, beviste nu 1844.

Hvad havde Herren gjort for dem? Han åbnede deres forståelse. Dette er en parallel historie til disciplene.

Jakobs ventetid og pagten

Der er en opholdstid i fortællingen om Jakob. Denne opholdstid belyser mange profetiske sandheder, skønt vi kun vil berøre nogle af dem.

1 Mosebog 28, begyndende med vers 10, viser, at beretningen om Jakob er et forvarsel om verdens ende. Jakobs sønner repræsenterer de 144.000 ved verdens ende.

Jakob havde sønner med fire kvinder—to hustruer, Rakel og Lea, og to medhustruer. Han måtte arbejde for sine hustruer: 2520 dage for Lea og 2520 dage for Rakel. I fortællingen om Jakob ser vi begge 2520-perioder, som repræsenterer Nordriget og Sydriget.

Jakob er et symbol på den milleritiske historie og de 144.000. Hans historie bør give os lys ved verdens ende.

Og Jakob drog ud fra Be'ersjeba og begav sig mod Karan. Og han kom til et sted og blev der natten over, fordi solen var gået ned; og han tog nogle af stenene på stedet og lagde dem ved sit hoved og lagde sig til at sove dér. Og han drømte, og se, en stige stod på jorden, og dens top nåede til himlen; og se, Guds engle steg op og ned på den. Og se, Herren stod oven over den og sagde: Jeg er Herren, din fader Abrahams Gud og Isaks Gud; landet, hvorpå du ligger, vil jeg give dig og din slægt. Og din slægt skal blive som jordens støv, og du skal brede dig mod vest og mod øst og mod nord og mod syd; og i dig og i din slægt skal alle jordens slægter velsignes. Og se, jeg er med dig og vil bevare dig overalt, hvor du går, og føre dig tilbage til dette land; for jeg vil ikke forlade dig, før jeg har gjort det, jeg har tilsagt dig. 1 Mosebog 28:10-15.

Herren indgår pagt med Jakob. Når Herren indgår pagt med Moses og Israel, er der en forhalingstid; når Han indgår pagt med Jakob, er der en forhalingstid; når Han indgår pagt med det moderne Israel i den milleritiske historie, er der en forhalingstid; og når Han indgår pagt med den kristne menighed ved pinsen, er der en forhalingstid.

I denne beretning, under ventetiden, åbner Herren sit folks forståelse for sit ord, symboliseret ved stigen med engle, der stiger op og ned — et symbol på kommunikationen mellem Gud og mennesker.

Da vågnede Jakob af sin søvn, og han sagde: Sandelig, Herren er på dette sted, og jeg vidste det ikke. Og han blev grebet af frygt og sagde: Hvor frygtindgydende er dette sted! Dette er intet andet end Guds hus, og dette er himmelens port. 1 Mosebog 28,16-17.

Ved midnatsråbet vågner de milleritiske jomfruer op og bliver Guds hus. Han indgår pagt med dem og gør dem til det moderne Israel.

Og Jakob stod tidligt op om morgenen og tog den sten, som han havde lagt under sit hoved, og rejste den som en støtte og hældte olie over dens top. Og han gav dette sted navnet Betel; men byens navn havde tidligere været Luz. 1 Mosebog 28,18-19.

„Luz“ bliver forandret. Milleritterne var ikke Guds folk i 1798. Milleritternes historie er historien om, hvordan Han indgår pagtsforhold med dem og gør dem til Sit folk, idet Han forvandler dem fra „Luz“ til „Betel“.

Og Jakob aflagde et løfte og sagde: Hvis Gud vil være med mig og bevare mig på denne vej, som jeg vandrer, og vil give mig brød at spise og klæder at tage på, så jeg vender tilbage til min faders hus i fred, da skal Herren være min Gud. Og denne sten, som jeg har rejst til en søjle, skal være Guds hus; og af alt det, du giver mig, vil jeg visselig give dig tienden. 1 Mosebog 28:20-22.

Jakobs løfte er at indgå i pagt. Han beder Gud om at bevare ham på vejen—de gamle stier—og om at give ham brød at spise. Milleritterne skal spise deres eget brød og ikke vende tilbage til protestantisk dårskab.

Hvis vi fortsætter med at spise det brød, Gud giver os, vil Han opretholde sin pagt med os. Brødet og klæderne i Jakobs løfte symboliserer sandhederne på 1843-kortet, som Ellen White kalder Evighedens Klippe—de gamle stier og brødet.

Den stige, som Jakob så i nattens syn, med dens fod hvilende på jorden og det øverste trin rækkende op til de højeste himle; Gud selv oven over stigen, og Hans herlighed skinnende over hvert trin; engle, der steg op og ned ad denne stige af strålende glans, er et symbol på den stadige forbindelse, som opretholdes mellem denne verden og de himmelske egne. Gud fuldbyrder Sin vilje ved himmelske engles medvirken i vedvarende samkvem med menneskeheden. Denne stige åbenbarer en direkte og betydningsfuld kanal for forbindelse med denne jords indbyggere. Stigen fremstillede for Jakob verdens Forløser, som sammenknytter jord og himmel. Enhver, som har set beviset og sandhedens lys og tager imod sandheden, idet han bekender sin tro på Jesus Kristus, er en missionær i ordets højeste betydning. Han er modtager af himmelske skatte, og det er hans pligt at meddele dem, at udbrede det, han har modtaget.” Fundamentals of Christian Education, 270.

Når Han åbner deres forståelse i ventetiden, gør Han det ved at sende engle op og ned ad stigen.

Hvis du har modtaget sandheden, har du ansvaret for at dele den. Hvis du opfylder dit ansvar, bliver du stigen — kommunikationskanalen. Vi er kaldet til at være denne kanal.

Stigen repræsenterede Kristus; han er forbindelsesleddet mellem himlen og jorden, og engle går frem og tilbage i stadig samkvem med den faldne slægt. Kristi ord til Nathanael var i

overensstemmelse med billedet af stigen, da han sagde: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Herefter skal I se himlen åben og Guds engle stige op og stige ned over Menneskesønnen.« Her identificerer Forløseren sig selv som den mystiske stige, der gør samfund mellem himlen og jorden muligt." Review and Herald, 11. november 1890.

Jakob har en ventetid; han tøver og drømmer om stigen, som repræsenterer, at Herren åbner forståelsen af sit Ord for sit folk i ventetiden. I denne historie indgår Herren en pagt med sit folk, idet han tager dem fra Luz og gør dem til Betel – Guds hus.

Kommunikationskanalen, som fremstilles ved englene, der stiger op og ned ad stigen, som er Kristus, fremstilles også i Zakarias. Søster White kommenterer dette i Review and Herald, 20. juli 1897, skønt hun bruger et andet symbol.

"De salvede, som står hos hele jordens Herre, har den stilling, som engang blev givet til Satan som den salvede, dækkende kerub. Blandt de hellige væsener, der omgiver hans trone."

Hvad er de „hellige væsener“? Engle. „Ved de hellige væsener, som omgiver hans trone, opretholder Herren en stadig forbindelse med jordens indbyggere.“ Det er stigen. Men her vil søster White ikke bruge stigen som symbolet.

Den gyldne olie repræsenterer den nåde, hvormed Gud holder de troendes lamper forsynede, så de ikke skal blafre og gå ud. Hvis det ikke var sådan, at denne hellige olie udgydes fra himlen i budskaberne fra Guds Ånd, ville ondskabens magter have fuldstændig kontrol over menneskene.

Gud vanæres, når vi ikke modtager de meddelelser, Han sender os. Derved afslår vi den gyldne olie, som Han ville udgyde i vore sjæle for at blive meddelt dem, der er i mørke. Når råbet lyder: „Se, brudgommen kommer; gå ud for at møde ham,“ vil de, som ikke har modtaget den hellige olie, som ikke har nærmet Kristi nåde i deres hjerter, erfare ligesom de dårlige jomfruer, at de ikke er rede til at møde deres Herre. De har ikke i sig selv magt til at skaffe olien, og deres liv lider skibbrud. Men hvis der bedes om Guds Helligånd, hvis vi bønfaller, som Moses gjorde: „Lad mig dog se din herlighed,“ da vil Guds kærlighed blive udgydt i vore hjerter. Gennem de gyldne rør vil den gyldne olie blive meddelt os. „Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.“ Ved at modtage de klare stråler fra Retfærdighedens Sol skinner Guds børn som lys i verden.“ Review and Herald, 20. juli 1897.

I beretningen om Jakob har vi fortællingen om Milleritternes historie. Der er en forhalingstid, og han ser stigen, som repræsenterer kommunikationen mellem Himlen og Jorden.

Zakarias fortæller os om to gyldne rør. En stige har to hovedvanger, men Zakarias kalder dem to gyldne rør.

Vi skal modtage de budskaber, som kommer ned ad himlens stige, og videregive dem til andre. Hvis vi gør det, bliver vi en del af stigen, en del af kommunikationsprocessen.

Søster White knytter dette til lignelsen om de ti jomfruer.

I Milleritternes historie opfyldte de lignelsen om de ti jomfruer. Jakobs tøvetid er tøvetiden i Matthæus 25 og Habakkuk 2: »Om end synet tøver, så vent på det.«

Historien om Jakob og Zakarias er de samme tøvetider.

Ventetiden markerer blandt andet, at Herren står for at øge sine efterfølgeres forståelse af Guds ord. Hvis du ikke modtager denne hellige olie, er du en tåbelig jomfru.

Når du når frem til denne historie, når døren lukkes, og du er en uforstandig jomfru, siger søster White: "De sørgeligste ord, der nogensinde er blevet hørt: 'Jeg kendte dig ikke.'"

Man kan ikke adskille ventetiden fra Midnatsråbet. Ventetiden frembringer Helligåndens udgydelse, som åbner Guds folks forståelse for Ordet ved Midnatsråbet og tilvejebringer den olie, som skelner de vise jomfruer fra de dårlige.

Ventetiden og Kristi kronende mirakel

Der er en ventetid, når Kristus udførte sin kronende handling — opvækkelsen af Lazarus.

Jesus modtog budskabet: »Lazarus er syg. Kom og tag dig af ham.« Men Jesus gik ikke straks derhen.

Søster White siger, at disciplene snublede over dette. De undrede sig over, hvorfor Han ikke ville hjælpe sin ven eller bevise sin magt som Messias. Men Han tøvede.

„Ved at tøve med at komme til Lazarus havde Kristus et barmhjertighedens formål over for dem, som ikke havde taget imod Ham. Han blev borte, for at Han ved at oprejse Lazarus fra de døde kunne give sit stivsindede, vantro folk endnu et bevis på, at Han i sandhed var ‘opstandelsen og livet’. Han nødigedes ved at opgive alt håb for folket, de stakkels, vildfarne får af Israels hus. Hans hjerte brast på grund af deres ubodfærdighed. I sin barmhjertighed havde Han til hensigt at give dem endnu et bevis på, at Han var Genopretteren, den Ene, som alene kunne bringe liv og udødelighed for lyset. Dette skulle være et bevis, som præsterne ikke kunne fejlfortolke. Dette var grunden til Hans tøven med at gå til Betania.“ The Desire of Ages, 529.

Han tøvede for at give dem endnu et bevis på, at Han havde magt til at oprejse de døde til liv. Dette kulminerende mirakel, opvækkelsen af Lazarus, satte Guds segl på Hans gerning og Hans krav på guddommelighed. Ved Midnatsråbet oprejser Herren de kloge jomfruer. Dette er en illustration af beseglingsprocessen. Milleritterne var ved at blive beseglet og gav derved en illustration af de 144.000's besegling. Læren fra Lazarus er, at Kristus kan tage et menneske, der er dødt i overtrædelser og synder, og bringe det til live. I beretningen om Lazarus definerer Kristus døden som søvn. De sover alle. Han tøver. Han vil oprejse Lazarus, bringe dem til live og sætte Sit segl på dem. Dette er Hans kulminerende mirakel. I vor historie, når Han besegler de 144.000, løfter Han dem op som et banner. Zakarias siger, at dette banner er som juveler i en krone. Dette er Hans kronende handling.

Med sandhedens udgydelse og åbning i den milleritiske historie markerer ventetiden det tidspunkt, hvor Herren åbner sandheden. Stigen, med engle, der stiger op og stiger ned, er det sted, hvor beseglingsprocessen finder sted.

Det triumferende indtog og midnatsråbet

Nu betragter vi det triumferende indtog. Læg mærke til, hvad Søster White sammenligner det triumferende indtog med i Profetiens Ånd, bind 4, side 250.

»Midnatsråbet blev ikke så meget frembåret ved argumentation, skønt Skriftens bevisførelse var klar og afgørende. Der fulgte med det en tilskyndende kraft, som bevægede sjælen. Der var ingen tvivl, ingen spørgsmål. Ved Kristi triumferende indtog i Jerusalem strømmede de mennesker, som var forsamlet fra alle dele af landet for at holde højtiden, til Oliebjerget, og da de sluttede sig til skaren, som ledsagede Jesus, greb de stundens inspiration og bidrog til at forstærke råbet: »Velsignet være han, som kommer i Herrens navn!« [Matthew 21:9.] På samme måde følte de vantro, som strømmede til adventismøderne — nogle af nysgerrighed, andre blot for at spotte — den overbevisende kraft, som ledsagede budskabet: »Se, Brudgommen kommer!««

Det triumferende indtog repræsenterer midnatsråbet.

Lad os læse, hvad søster White siger om det triumferende indtog i The Youth's Instructor, 21. februar 1901.

Tiden for Kristi indtog i Jerusalem var den skønneste årstid. Oliebjerget var dækket af grønt, og lundene var smukke med deres mangfoldige løv. Fra egne rundt om Jerusalem var mange mennesker kommet til højtiden med et alvorligt ønske om at se Jesus.

Hvorfor? Fordi de havde hørt om Lazarus.

Frelserens kronende mirakel, da han oprejste Lazarus fra de døde, havde gjort et vidunderligt indtryk på folket, og en stor og begejstret skare blev draget til det sted, hvor Jesus opholdt sig.

Således opholder Han sig i Betania før det triumferende indtog.

Dette henviser til ventetiden.

Eftermiddagen var halvt forløbet, da Jesus sendte sine disciple til landsbyen Betfage og sagde: »Gå ind i landsbyen lige over for jer, og straks skal I finde et æsel bundet og et føl sammen med det; løs dem og bring dem til mig. Og hvis nogen siger noget til jer, skal I sige: Herren har brug for dem; og straks vil han sende dem.«

Dette var første gang under sin tjeneste, at Kristus samtykkede i at ride, og disciplene tydede dette som et tegn på, at Han stod i begreb med at gøre sin kongelige magt og myndighed gældende og indtage sin plads på Davids trone. Med glæde udførte de hvervet. De fandt føllet, løste det og førte det til Jesus, som satte sig på det. Idet Jesus tog sæde på dyret, fyldtes luften med lovprisningens og sejrens tilråb. Han bar intet ydre tegn på kongelig værdighed, var ikke klædt i statsskrud, og Han blev ikke fulgt af soldater. Men Han var omgivet af en skare,

ophidset af forventning. Han havde netop oprejst en død. Folket mente, at Han kom for at være Israels Frelser. Hvem var disse mennesker?

Mange bilder sig ind, at timen for Israels frigørelse er nær. I deres forestilling ser de den romerske hær splittet og drevet bort fra Jerusalem og det jødiske folk atter frit for undertrykkerens åg. Fra mund til mund går spørgsmålet: »Vil han på denne tid igen oprette riget for Israel?« Mange i skaren mindes profetens ord: »Fryd dig storligen, Zions datter; råb højt, Jerusalems datter: se, din konge kommer til dig; han er retfærdig og har frelse; sagtmodig og ridende på et æsel.« Hver enkelt stræber efter at overgå den anden i at besvare den profetiske fortid. Råbet giver genlyd fra bjerg og dal: »Hosianna Davids søn!« — Midnatsråbet — »Velsignet være han, som kommer i Herrens navn; hosianna i det højeste.«

Ingen sorg eller klage blev hørt i det optog. De, som engang havde været blinde, men hvis øjne var blevet helbredt af Guds Søn, gik forrest.

Hvem går foran? Dem, som plejede at være laodikeere.

De trængte sig tæt til Jesus, mens en, som Han havde oprejst fra de døde, førte det dyr, Han red på. De, som engang var døde og stumme, men nu var helbredt, bidrog til at lade de glade hosiannarop svulme. Vanføre, som nu gik, brød palmegrene af og strøede dem på Hans vej.

Den spedalske, som engang var udelukket fra samfundet, var der, rensat ved Frelserens kraft. Han lagde sin kappe på Frelserens vej og udbrød: »O, pris Herren, thi han er god; thi hans miskundhed varer evindelig.«

Den helbredte besatte var der, nu ved sin fulde forstand, og føjede sit vidnesbyrd til: »Herren har gjort store ting mod mig, som jeg glæder mig over.«

De døde, som var blevet genoprejst, var der og priste Ham. Enken og den faderløse fortalte om Hans vidunderlige gerninger. Små børn, de sygdomshelbredte og de, der var blevet ført tilbage fra graven, strøede Forløserens vej med palmegrene og blomster.

Således opholder Jesus sig i de Fattiges Hus, hvilket henviser til Forhalingstiden.

Hvorfor? Fordi Han står for at udgyde sin Helligånd og åbne deres forståelse, med henvisning til Midnatsråbet.

I denne beretning kommer Han som en Konge, hvilket henviser til den 22. oktober 1844. Kommer Jesus for at modtage et rige den 22. oktober 1844? Ja.

Dette er det triumferende indtog, og der er dem, som vil opløfte Midnatsråbet.

Hvem er disse mennesker? Det er dem, der er blevet forvandlet ved Kristi kraft.

Budskabet om Kristi retfærdighed, hans kraft til at forvandle os fra blinde til seende, fra døde til levende, fra spedalske til rene, bæres i beretningen om det triumferende indtog, som foregriber Midnatsråbet. Hvad bærer dette budskab?

Hvad rider Kristus på? Et æsel. Det er Islams Budskab, som bærer budskabet om Kristi retfærdighed.

I 1840 var styrkelsen af den første engels budskab forbundet med Islams tilbageholdelse. Det første budskab fører til det andet budskab; de kan ikke adskilles.

Det første budskab bærer det andet budskab.

Det Første Budskab blev stadfæstet, da islam blev holdt tilbage, hvorved profetien blev opfyldt. Denne stadfæstelse gav den Første Engels Budskab kraft og førte til, at protestanterne lukkede deres døre for det.

De protestantiske kirkers lukning af dørene var en forkastelse af Islams Budskab.

Milleritternes historie foregriber vor historie.

Budskabet om Kristi retfærdighed i beseglingstiden for de 144.000, når Herren udgyder sin Helligånd og åbner Skrifterne for adventismens laodikære og spedalske, bæres igen af æselet – Islams budskab.

Sommeren og efteråret 1844 blev forkyndelsen: »Se, brudgommen kommer,« givet. De to klasser, som fremstilles ved de kloge og de dårlige jomfruer, blev da åbenbaret—den ene klasse, som med glæde så frem til Herrens tilsynekomst, og som flittigt havde beredt sig til at møde Ham; en anden klasse, som, påvirket af frygt og handlende ud fra impuls, havde slået sig til tåls med en teori om sandheden, men var blottet for Guds nåde. I lignelsen, da brudgommen kom, »gik de, som var rede, med ham ind til brylluppet.« Brudgommens komme, som her fremstilles, finder sted før brylluppet. Brylluppet fremstiller Kristi modtagelse af sit rige. . . .
The Great Controversy, 427

Det triumferende indtog er Kongens komme. Den 22. oktober 1844 modtager Han Riget. Dette er det triumferende indtog.

Det er i denne tidsperiode, at de to grupper bliver beseglet til deres skæbne.

Proklamationen: »Se, Brudgommen kommer,« førte i sommeren 1844 tusinder til at forvente Herrens umiddelbare komme. På den fastsatte tid kom Brudgommen, ikke til jorden, som folket forventede, men til den Gamle af Dage i himmelen, til brylluppet, til modtagelsen af Sit rige. »De, som var rede, gik med Ham ind til brylluppet; og døren blev« — hvad? — »lukket.« De skulle ikke være personligt til stede ved brylluppet; for det finder sted i himmelen, mens de er på jorden. Kristi efterfølgere skal »vente på deres Herre, når Han vil vende tilbage fra brylluppet.« Luk. 12,36. Men de skal forstå Hans gerning og følge Ham i tro, idet Han går ind for Gud. Det er i denne betydning, at de siges at gå ind til brylluppet.« Den store strid, 427.

Skriftmæssige henvisninger til ventetiden

Nogle få skriftsteder fremhæver ventetiden. Vi vil hurtigt gennemgå dem og afslutte med en udtalelse af Søster White.

Mens brudgommen tøvede, blev de alle døsig og faldt i søvn. Matthæus 25,5.

Netop her, den 22. marts 1844, med henvisning til ventetiden.

22. marts 1844 er ikke en forudsigelse i Bibelens profeti. Det er den dato, som milleritterne misforstod, men den frembragte den første skuffelse og markerede ventetiden.

Skrifterne hævder ikke, at Gud frembringer ventetiden. Det er folkets misforståelse, der frembringer den: »Om synet tøver, så vent på det, for det vil ikke tøve; det lyver ikke.«

Salig er den, som bier og når frem til tusind tre hundrede og fem og tredive dage. Men gå du bort, indtil enden kommer; thi du skal hvile og stå frem til din lod ved dages enden. Daniel 12:12, 13.

Du kan læse dette på to måder. Uanset hvilken:

Salig er den, som venter, og salig er den, som når til de 1335. Men gå du bort, indtil enden kommer; for du skal hvile og stå frem til din lod ved dages enden.

Velsignelsen ved at nå til de 1335 handler ikke blot om at nå afslutningen på tidsprofetien. De 1335 ender i 1843 på tavlen. Velsignelsen er ikke blot profetiens afslutning, men erfaringen i ventetiden. Velsignelsen finder sted mellem ventetiden og 22. oktober 1844. Det er her, du skal vente. »Salig er den, som venter.«

Derfor vil Herren vente, for at han kan være nådig mod jer, og derfor vil han ophøjes, for at han kan forbarme sig over jer; thi Herren er en retfærdighedens Gud; salige er alle de, som bier på ham. Esajas 30:18.

Ventetiden strækker sig fra Forhalingstiden til den 22. oktober 1844. Hvis du venter på Ham, skal du blive velsignet.

For synet gælder endnu for den fastsatte tid; men ved enden skal det tale og ikke lyve. Om det tøver, så vent på det; thi det skal visselig komme, det skal ikke udeblive. Habakkuk 2:3.

Det var milleritternes misforståelse, der frembragte forhalingstiden. Synet gælder en fastsat tid — den 22. oktober 1844. Det vil ikke slå fejl, men I vil mene, at det trækker ud, på grund af misforståelse.

Var det Herren, der tilrettelagde misforståelsen? Ja. Søster White siger det.

Herren frembragte misforståelsen gennem 1843-kortet. William Miller sagde, at han aldrig endegyldigt havde fastslået 1843, men i 1843 bad brødrene ham om at fjerne »hvis« og markere 1843 som et vejmærke. Søster White siger, at dette er et profetisk vejmærke, en opfyldelse af Habakkuk 2. Dette vejmærke, som dogmatisk markerede 1843, frembragte tøvetiden.

"Salige er de øjne, som så de ting, der blev set i 1843 og 1844. Budskabet blev givet. Og der bør ikke være nogen forsinkelse med at gentage budskabet, for tidens tegn er ved at gå i opfyldelse; afslutningsværket må udføres. Et stort værk vil blive udført på kort tid. Et budskab vil snart blive givet efter Guds bestemmelse, og det vil svulme op til et højt råb. Da vil Daniel

stå i sin lod for at aflægge sit vidnesbyrd." Manuscript Releases, bind 21, 437.

Læg mærke til Daniel 12,12.13: »Salig er den, som bier og når til de tusind tre hundrede og fem og tredive dage.« — »Salig er den, som når til de 1335. Salig er den, som når til 1843,« det er vers 12.

Vers 13:

Men gå du bort, indtil enden kommer; thi du skal hvile og opstå til din lod ved dages ende.
Daniel 12,12-13.

Søster White sammenknytter vers 12 og 13 og siger, at velsignelsen ved de 1335 opfyldes i 1843 og 1844. Det handler ikke om et tidspunkt, men om dem, som venter på Kristi triumferende indtog i Jerusalem, erkender englene, der stiger op og ned ad stigen, og indgår i pagt med Herren, idet Han giver dem pagtens to tavler.